

# Metsä~

## taloudellinen Aikakauslehti

PERUSTETTU  
1877

Päätoimittaja:  
Metsätiet. tri V. K. LIHTONEN

Toimitussihteeri ja taloudenhoitaja:  
Metsänhoitaja ERKKI MERIKALLIO

Toimisto: Vuorikatu 5 B. Puh. 23 728. Postisiirtotili 7087.

Ilmoitushinnat annetaan pyydettyäessä. Ilmestyy 12 numeroa vuodessa.

Tilaushinta 400 markkaa vuodessa.

N:o 11

MARRASKUU

1948

## Julkilauseuma

Jokainen metsäammattimies tietää, että metsiemme metsänhoidollinen tila antaa monissa suhteissa hyvinkin paljon toivomisen varaa. Molemmat tähänastiset valtakunnan metsien arvioimiset ovat tämän myös vakuuttavasti osoittaneet. Eräänä kieltämättömänä pääsyynä tähän on se, että jatkuvasti puuston parasta osaa verottavat harsinnanluonteiset hakkaukset, jotka aina, milloin nopeasti, milloin hitaasti johtavat metsien vajautottoisuuteen, ovat ylivoimaisesti yleisimpiä metsien käsittelytapoja meillä. Niiden yleisyys johtuu vanhoilta, puutavaran huonomman menekin ajoilta peräisin olevista, syvälle mieliin syöpyneistä, metsänhoidollisesti vääristä tottumuksista sekä virheellisestä käsityksestä puulajiemme soveltuvaisuudesta harsintatalouteen. Kuitenkin ovat sekä kotimainen tutkimustyö että pitkäaikainen käytännön kokemukkin toiselta puolen osoittaneet ne yksinkertaiset ja selvät pääpiirteet, joita metsiemme käsittelyssä olisi noudatettava, ja toiselta puolen harsinnanluonteisten hakkausten soveltumattomuuden metsillemme. Tämän vuoksi katsoimme velvollisuudeksemme esittää metsiemme hakkausmenetelmistä seuraavaa:

1. Varsinainen harsinta, jota hyvällä menestyksellä voidaan käyttää suotuisam-

missa olosuhteissa, on meillä luonnonvastainen ja epätaloudellinen hakkausmenetelmä. Meikäläiset kasvupaikat eivät ole niin hyviä, ilmasto ei niin suotuisa eivätkä puulajit niin varjonkestäviä, silkeähenkisiä ja toipumiskykyisiä, että harsintarakenteinen metsikkömuoto voisi johtaa edes tyydyttäviin tuloksiin. Kun lisäksi mm. näistä syistä varsinaisella harsinnalla käsiteltyjen metsiköiden tuotto jää huomattavasti pienemmäksi kuin tasarakenteisempien metsiköiden ja puutavaran hankinta niistä muodostuu kalliimmaksi ja jäljellä jäävää puustoa vahingoittavaksi, on selvää, että tämä menetelmä ei voi meikäläisissä olosuhteissa tyydyttää edes vaatimattomia metsätaloudellisia vaatimuksia.

2. Kun metsänhoidollisiakaan näkökohtia noudattava harsintahakkaus ei meille siis sovellu, on itsestään selvää, että metsänhoidollisista näkökohdista täysin piittaamaton, epämaäräinen harsinta, metsikön parhaimpien puiden jatkuva poimiminen (määrämittaharsinta ja sitä lähentelevät hakkausmenetelmät) on täysin tuomitava ja johtaa hyvin nopeasti jatkuvasti vajautottoisina säilyviin tai pilattuihin metsiin. On sen vuoksi aivan välttämätöntä, että jokainen metsäammattimies ymmärtää tällaisten hakkausten

turmiollisuuden Suomen metsille ja kertakaikkiaan luopuu niiden käyttämisestä.

3. Edellä mainittu turmiollinen ja epämääräinen harsinta alkaa yleisesti jo keski-ikäisissä, jopa nuorenpuoleisissakin metsiköissä harsinta-harvennukseen, usein »yläharvennukseen» nimellä. Tämä metsien käsittelytapa, jossa elinvoimaisinta puuston osaa aina poistetaan, johtaa jatkuvasti toistettuna ennemmin tai myöhemmin vajaatuottoisiin ja pilattuihin metsiin ja on itse asiassa nykyisen yksityismetsälakimme hengen vastainen. Näistäkin hakkauksista on sen vuoksi ehdottomasti luovuttava.

4. Kun on osoittautunut, että kuusikon tärkeimmän uudistushakkausmenetelmän tähänastiset nimitykset lohko harsinta ja keskitetty harsinta ovat harhaan johtavia — niiden tarkoittamalla hakkaustavallahan on itse asiassa verraten vähän yhteistä harsintahakkausten kanssa — on syytä niiden sijasta ottaa käytäntöön nimitys »suojuspuuhakkaus», joka erittäin hyvin kuvastaa tätä kuusikkojemme uudistushakkausmenetelmää. Kun siis harsinta-nimitystä ei tässäkään tapauksessa tarvita, on paikallaan poistaa sana »harsinta» metsäsanastostamme merkitsemästä meikäläisiin olosuhteisiin soveltuvaa hakkausmenetelmää.

5. Meikäläisiin olosuhteisiin soveltumattomien, mutta hyvin yleisesti ja usein hyvässä uskossa suoritettujen harsinnanluonteisten hakkausten sijasta on ryhdyttävä käyttämään todella metsänhoidollisia ja meikäläisiin olosuhteisiin soveltuvia, tasaisempaa metsikön rakennetta edustavia uudistushakkausmenetelmiä, siemenpuuhakkausta ja suojuspuuhakkausta. Suojuspuuhakkauksella tarkoitetaan tällöin lähinnä kuusikon uudistushakkausmenetelmää, jossa taimisto hankitaan emä-metsikön alle ja jossa emämetsikköä ainakin uudistamisen ensi vaiheissa käsitellään pienempää puustoa poistamalla, kunnes taimisto on ensi vaikeuksistaan selviytynyt. Siemenpuuhakkauksina on taas syytä pitää vain niitä etupäässä männikön ja koivikon uudistushakkausmenetelmiä, joissa siemenpuut on etukäteen valittu ja valmistettu tulevaan tehtäväänsä, joissa siemenpuut ovat laadul-

lisesti todella hyviä sekä joissa hakkausala on raivattu ja maanpinta tarvittaessa valmistettu siementä vastaan ottamaan. Näiden uudistushakkausmenetelmien onnistumisen edellytyksenä on, että metsikköä on aikaisemminkin käsitelty harvennus- ja väljennushakkauksilla oikein, siis metsikön elinvoimaisinta ja teknillisesti arvokkainta peruspuustoa jatkuvasti kasvattamalla.

Suomessa suoritettut tutkimukset ja osittain jo pitkäaikaisetkin käytännön kokemukset ovat osoittaneet, että näillä Suomen oloihin sovelletuilla metsiköiden kasvatus- ja uudistusmenetelmillä estetään puulajien tunkeutuminen väärille kasvupaikoille ja metsien rodullinen huonontuminen, saadaan metsiköiden kehitys enlistä huomattavasti nopeammaksi, puun tuotto ja laatu mahdollisimman korkeaksi sekä vältetään pitkistä, tuottamattomista uudistusajoista, mikä kaikki vaikuttaa taloudellista tulosta korottavasti. Metsien nykyisten, monissa suhteissa epäonnistuneiden käsittelytapojen muuttaminen edellä esitettyjen näkökohtien mukaisiksi on siis sekä metsää omistavien että puutavaraa hankkivien intressipiirien edun mukainen. Näin ollen olisi ehdottomasti, ennen kaikkea metsäammattimiesten, jotka lähinnä joutuvat metsien käsittelyn leimauksissa ja hakkauksissa määräämään, tästä lähtien pyrittävä noudattamaan näitä hakkausmenetelmiä. Keskinäisillä neuvotteluilla, alaisille annettavilla ohjeilla ja muilla sopivilla tavoilla olisi poistettava kaikki ne esteet, jotka vielä saattavat olla näiden menetelmien käyttämisen tiellä, ja ennen muuta kohdistettava huomio siihen, että harsinnanluonteiset, epämääräiset hakkausmenetelmät saadaan kokonaisedun vuoksi loppumaan. Näiden oikeiden hakkaustapojen noudattaminen estää samalla uusien vajaatuottoisten metsäalojen syntymisen ja siten parantaa mahdollisuuksiamme kunnostaa nykyisiä vajaatuottoisia metsiämme, mikä tehtävä ei suinkaan ole vähemmän tärkeä.

Helsingissä, marraskuun 13. p:nä 1948.

Eric Appelroth  
Erkki Laitakari

Olli Heikinheimo  
Jarl Lindfors

Erkki K. Kalela  
Risto Sarvas